

KAPITOLA 19

Lístečka přeskákala po náslapných kamenech přes potok a začala šplhat do kopce směrem k táboru Větrného klanu. Ohnivý měsíc jí nabídl doprovod, ale ona měla za to, že to k návštěvě Větrných není potřeba. Přemýšlela, že požádá Hnědoušku, aby ji doprovodila, ale když přítelkyni hledala, zrovna si s Kapraděm navzájem čistili kožíšky, tak je Lístečka nechtěla rušit.

Vítr cuchal krátkou trávu vřesoviště, nesl s sebou vůni králíků a lepil Lístečce kožíšek k tělu. I když po tom, co se vrátila od Měsíčního jezírka, spala jen chvíli, díky novince, kterou měla doručit, v ní proudila energie jako voda v hvězdami ozářeném potoce.

Už byla téměř u tábora, když zavětrila pach koček, a o chvíli později už se zpoza hlodášového keře vynořila hlídka. Tvořili ji Bahňák a Pavochlup se svým učedníkem Lasičkotlapkou. Lístečka ztuhla. Všechny klany byly teď na své nové hranice citlivé, tak doufala, že jí kočky z Větrného klanu dají alespoň šanci vysvětlit, proč se za nimi vydala, než se jí pokusí vyhnat.

„Co tady děláš?“ zavrčel Bahňák. „To je naše území.“

„Mám zprávu pro Hnědouše.“

Bahňák zaváhal a naklonil hlavu na stranu. „Tak pojd.“ Dovedl ji přes vrcholek hřebene až do tábora v dolíku.

Jednofousek seděl pod keřem poblíž středu tábora a zrovna se dělil s Popílkou o tuhého králíka. Lístečka se rozhlédla, aby našla Vranipírka. Hnědouš nebyl jedinou kočkou, které měla od Hvězdného klanu doručit důležitou zprávu.

„Jednofousku, máme návštěvu,“ oznámil Bahňák.

Velitel Větrného klanu se postavil a jazykem si olízl tlamičku. „Co pro tebe můžeme udělat, Lístečko?“

„Potřebuji mluvit s Hnědoušem,“ mňoukla.

Jednofousek nastražil uši. „Zpráva od Hvězdného klanu?“ odhadoval.

Lístečka přikývla, ale víc mu sdělit nemohla. Hnědoušovou povinností bylo pak zprávu svému klanu předat.

„To je skvělé!“ zajásal Jednofousek a rozzářily se mu oči. „Lasičkotlapko, dojdi požádat Hnědouše, ať okamžitě přijde.“

Pavochlupův učedník zmizel na úpatí svahu v tunelu, který vypadal, jako by kdysi sloužil jako králičí nora či jezevčí doupě. Za chvíli se znovu objevil i s léčitelem.

Lístečka k nim doběhla. Hnědouš pohybem ocasu propustil učedníka a pokynul Lístečce, aby se vedle něj posadila. „Co se děje?“ zeptal se.

Lístečka překypovala nadšením a slova se z ní vyplavila jako voda přes oblázky pokryté hvězdnou září. „A zítra večer je půlměsíc,“ řekla nakonec. „Popeluška šla předat zprávu Křídlece a Obláčkovi, abychom se k Měsíčnímu jezírku mohli zítra vydat všichni společně.“

Hnědouš se natáhl a čumáčkem pohladil Lístečku po špičce ucha. „To je ta nejlepší zpráva, jakou jsem kdy slyšel,“ zamumlal. „Děkuji, že jsi mi to přišla říct.“ Pak se postavil a přeběhl za Jednofouskem a Popílkou. Ostatní se k nim hned přidali, jelikož čekali nějaké důležité oznámení.

Hnědouš jim rychle řekl o Lísteččině výpravě. „Zítra večer se u Měsíčního jezírka sejdou všichni léčitelé,“ mňoukl. „Noc poté se tam vydáme spolu, Jednofousku, abys mohl obdržet svých devět životů a velitelské jméno.“

Lísteče se chvíli zdálo, že Jednofouskovi problesklo v očích zděšení. Mělo by se mu ulevit, že se konečně bude moci setkat s Hvězdným klanem, aby válečníctví předci jeho velitelství schválili. Jaký byl mohl mít důvod to oddalovat?

Jednofousek zamrkal a zatřepal hlavou. Lístečka si řekla, že si to zděšení v jeho očích určitě jen vsugerovala.

„Z toho, co nám Lístečka sdělila, se zdá, že je to dlouhá cesta,“ mňoukl Jednofousek. „Nemůžeš se tam vydat dvakrát během dvou dnů; byl bys úplně vyčerpaný. Čekám na těch devět životů i velitelské jméno už tak dlouho, že ještě chvíli vydržím.“

Lístečku ohromilo, jak je Jednofousek ohleduplný. Zadívala se na něj pozorněji a přemýšlela, jestli náhodou nemá strach, že ho Hvězdný klan odmítne, když ho umírající Vysoký měsíc zvolil zástupcem na poslední chvíli. Soucitně zamrkala. Každá kočka ví, že zástupce nastupuje na post velitele po tom, co velitel ztratí devátý život – i pokud je zástupcem jen chvíli. To je součástí válečnického zákoníku, a ať už se během toho dlouhého putování z lesa sem změnilo cokoli, válečnický zákoník zůstane vždy v srdcích všech klanů.

Zdálo se, že Hnědoušovi vyhovuje, když bude mít mezi návštěvami Měsíčního jezírka nějaký čas, jelikož se nesnažil Jednofouska přesvědčovat. „Uvidíme se zítra za soumraku, Lístečko,“ mňoukl.

„Řeknu to Popelušce,“ odpověděla. „Můžeme se potkat na okraji lesa.“

Hnědouš přikývl. „Dávej cestou pozor,“ zamumlal, než se vrátil do svého doupěte.

Jednofousek s Popílkou spolu začali tiše diskutovat. Bahňák něco šeptl Pavochlupovi, pak oba zamířili na vrcholek dolíku a za chvíli už zmizeli z dohledu.

Lístečka ucítila na rameni jemný dotyk. Když se otočila, Vranipírko jí tak upřeně zíral do očí, až se ho polekala. „Vážně jsi našla místo, kde můžeme komunikovat s Hvězdným klanem?“ zeptal se.

„Ano, vážně,“ odpověděla Lístečka a polkla. „Něco ti musím říct, Vranipírko. Můžeme si tu promluvit někde v soukromí?“

„Pojďme sem,“ řekl a zavedl ji na okraj dolíku, kde se usadil pod zakrslým stromem s holými, pokroucenými větvíčkami. V očekávání se na Lístečku zahleděl a naklonil hlavu na stranu.

Lístečka se zhluboka nadechla a řekla: „Neměla jsem včera v noci jen sen o Měsíčním jezírku. Viděla jsem i Pírku.“ To byl detail, který ve vyprávění Hnědoušovi vynechala.

Vranipírko vytřeštil oči. „Pírku?“

„Ano. Dala mi pro tebe vzkaz.“ Lísteče bušilo srdce tak hlasitě, až byla přesvědčená, že to Vranipírko určitě slyší. Naštve ho to, co se mu chystá sdělit? Možná chce po Pírce dál truchlit. Lístečka si ale řekla, že to není její problém; Pírka je možná teď sleduje a ona musí dodržet slib, že mu její zprávu předá.

„Pověděla mi: ‚Řekni mu, ať netruchlí.‘ Bude trvat ještě mnoho úplňků, než budete moct být opět spolu. Nemáš být slepý vůči ostatním, kteří jsou naživu.“

Vranipírko hleděl Lístečka do očí s hladovým pohledem, jako by chtěl pohltnout každý kousíček jejího setkání s kočkou, kterou tak hluboce miloval. Lístečka zamrkala. Jak by mohl někdy přestat truchlit, když jsou jeho city tak silné?

Válečník z Větrného klanu nakonec sklopil oči k packám. „Nikdy si nepřestanu přát, aby nezemřela,“ šeptl. „Domnívá se snad Pírka, že bych na ni někdy dokázal zapomenout?“

„Takhle to nemyslela!“ namítla Lístečka.

„Nikdy nebude žádná kočka jako Pírka.“ Vranipírko opět vzhledl a v očích mu probleskla zlost. „Je mi jedno, jak dlouho musím počkat, než ji zase uvidím. Jestli dokáže čekat ona, tak já taky!“

Otočil se a rozběhl se přes mýtinu. Lístečka za ním jen bezmocně hleděla.

Půlměsíc visel vysoko nad nimi a zaléval svah podél tekoucího potoka světlem šedou září. Všech pět léčitelů namáhavě šplhalo posledních pár délek ocasu, aby se dostali k bariéře z trnitého křoví. Popeluška vypadala vyčerpaně, měla skleněný pohled a nepravidelné tempo, ale zdála se odhodlaná pokračovat. Naopak Křídlenku jako by cesta téměř neznabila. Už od začátku pádila dopředu a vracela se, aby zjistila, kterým směrem se vydat dál, jako by se nemohla dočkat, až dorazí k místu, kde se budou moci spojit s Hvězdným klanem. Lístečka se zdálo, že už by nemohla být nedočkavější, ani kdyby ve Hvězdný klan opravdu věřila, a tak přemýšlela, jestli jen nečeká na šanci, aby dokázala jejich

neexistenci. Ale vypudila tu myšlenku z hlavy – Křídlenka byla oddaná a dobrosrdečná, Lístečka věděla, že se bude snažit udržet svůj nedostatek víry před ostatními léčiteli v tajnosti.

Lístečka ostatním ukázala úzkou díru, která vedla skrz trní, a konečně se dostali na vrcholek kotliny, odkud shlédli na Měsíční jezírko. Voda na hladině zářila stejně jasně, jak si Lístečka pamatovala, a na potoce stékajícím z praskliny ve skále se třpytily hvězdy. Tiché pleskání vody do jezera bylo jediným zvukem, který se kotlinou ozýval.

„Ano, to je to místo,“ šeptl Hnědouš.

Ocasem pokynul Lístečka, aby je stezkou zavedla dolů. Opět pocítila, jak jí packy vklouzávají do stop, které tam kdysi dávno zanechaly jiné kočky.

„Zajímalo by mě, jak s Hvězdným klanem máme navázat kontakt?“ zeptal se Obláček, když se všichni léčitelé usadili kolem jezírka.

Lístečka zamrkala. Na to nepomyslela. U Matčiných úst si kočky vždy lehly tak, aby se čumáčky dotýkaly Měsíčního kamene; pamatovala si to mrazení v celém kožíšku, které ji vtáhlo do hlubokého spánku, kde se mohla setkat s Hvězdným klanem.

Rozhlédla se okolo a hledala něco, co by bylo osvětleného Hvězdným klanem stejně zářivě, jako býval Měsíční kámen. Ale neviděla nic než jen mechem pokryté kameny a kapradí – a hvězdami posetou jezerní hladinu. „Možná bychom se mohli zkusit dotknout vody?“ navrhla.

Všichni léčitelé se po sobě podívali. „Stojí to za pokus,“ souhlasil Hnědouš.

Lístečka se celá chvěla, když se přiblížila a trochu se té vody

